

Dokument nr. 15:15.

(1997-98)

Spørsmål til skriftlig besvarelse med svar.

Spørsmål nr. 137 - 148.

25. mars - 6. april 1998.

Innhold

Spørsmål	Side
137. Fra stortingsrepresentant Inge Myrvoll, vedr. hendelsen i Diyarbakir, besvart av utenriksministeren	3
138. Fra stortingsrepresentant Signe Øye, vedr. arbeidsmarkedsetaten og dens praksis overfor arbeidssøkende som trenger oppfølging og kvalifisering, besvart av arbeids- og administrasjonsministeren	4
139. Fra stortingsrepresentant Karin Andersen, vedr. samarbeidsprosjektet mellom Halden kommune og arbeidskontoret, besvart av arbeids- og administrasjonsministeren	5
140. Fra stortingsrepresentant Hallgeir H. Langeland, vedr. subkritiske atomvåpenrelaterte prøvespørgninger, besvart av utenriksministeren	6
141. Fra stortingsrepresentant Ivar Kristiansen, vedr. blomstersmugling, besvart av landbruksministeren	6
142. Fra stortingsrepresentant Oddbjørg Ausdal Starrfelt, vedr. kulturinstitusjoner og finansiering, besvart av kulturministeren	7
143. Fra stortingsrepresentant Liv Marit Moland, vedr. barnevernsinstitusjoner i Aust-Agder, besvart av barne- og familieministeren	9
144. Fra stortingsrepresentant Bjørn Hernæs, vedr. Hamar kretsfengsel, besvart av justisministeren	10
145. Fra stortingsrepresentant Kristin Halvorsen, vedr. stemmerett for 16- og 17-åringer, besvart av kommunal- og regionalministeren	10
146. Fra stortingsrepresentant Hallgeir H. Langeland, vedr. fredsprosessen i Guatemala, besvart av utviklings- og menneskerettighetsministeren	11
147. Fra stortingsrepresentant Steinar Bastesen, vedr. eksport av vågehvalprodukter, besvart av utenriksministeren	12
148. Fra stortingsrepresentant Hallgeir H. Langeland, vedr. den humanitære situasjonen i Nord-Korea, besvart av utenriksministeren	13

Dokument nr. 15:15.

(1997-98)

Spørsmål til skriftlig besvarelse med svar.

Spørsmål nr. 137.

Innlevert 25. mars 1998 av stortingsrepresentant Inge Myrvoll.

Besvart 2. april 1998 av utenriksminister Knut Vollebæk.

Spørsmål:

«Politiet i den kurdiske byen Diyarbakir gikk tirsdag 24. mars til aksjon mot den norske Newroz-delegasjonen på 8 nordmenn og kastet dem ut av Kurdistan. Sammen med 120 internasjonale gjester som deltok i feiringen av den kurdiske høytiden Newroz ble de åtte representantene fra Kurdernes Venner hentet på hotellet og fraktet til flyplassen. Hvordan reagerer Utenriksministeren på hendelsen i Diyarbakir og hvordan vil en ta opp denne saken med tyrkiske myndigheter?»

Svar:

Utenriksdepartementet mottok 24. mars i år informasjon om at åtte nordmenn var blitt bortvist fra Diyarbakir-provinsen i Sørøst-Tyrkia og sendt med buss til Ankara. Representanter fra den norske ambassaden møtte nordmennene ved ankomsten til Ankara kl. 04:00 onsdag 25. De åtte ble innlosjert i ambassaden over natten, og det ble besørget transport til flyplassen da gruppen forlot Tyrkia med sin opprinnelige flyforbindelse samme dag kl. 14:50.

Etter kontakt med Kurdernes Venner 24.ds. satte ambassaden seg umiddelbart i kontakt med tyrkisk politi og Utenriksministeriet for å få informasjon om og en begrunnelse for det inntrufne.

Tyrkiske myndigheter har overfor ambassaden begrunnet bortvisningen med at arrangementet i Diyarbakir var styrt av PKK og PKK-sympatisører. Dette skal også ha vært tilfellet for tilretteleggingen av den utenlandske deltakelsen. PKKs medvirkning skal ha blitt demonstrert under selve arrangementet med flagg og plakater. PKK-propagandamateriell, -

kontaktnavn og -adresser skal ha blitt beslaglagt fra flere utenlandske, men ikke norske, deltakere. En italiensk delegat sitter fortsatt i tyrkisk varetekt.

PKK er i henhold til tyrkisk lov forbudt fordi organisasjonen anses som en terroristorganisasjon. Å medvirke under et PKK-arrangement er dermed i strid med tyrkisk lov. Dette gjelder også for utenlandske gjester, uansett hvilke motiver de måtte ha for å delta. Bortvisningen skal ha omfattet alle utlendinger, og beslutningen skal ha vært fattet av guvernøren i Diyarbakir-distriktet på generelt grunnlag. Det er i det aktuelle tilfellet ikke snakk om utvisning, da et slikt tiltak først ville kunne treffes etter en konkret rettslig prøving. Dette har som kjent ikke funnet sted. Bortvisning vil i prinsippet ikke gi problemer ved en senere innreise.

Diyarbakir, provinshovedstad i det hovedsakelig kurdisk-befolkete området i Sørøst-Tyrkia, har ved flere anledninger blitt kjent som åsted for konfrontasjoner, overgrep og MR-brudd. Situasjonen for den kurdiske minoriteten er i særdeleshet urovekkende. Norge har ved flere anledninger oppfordret tyrkiske myndigheter til å søke en løsning på det kurdiske spørsmålet gjennom politiske virkemidler. En har fra norsk side også i økende grad støttet konkrete prosjekter i provinsen.

Prinsippet om organisasjons- og ytringsfrihet for politiske grupperinger er alltid en viktig del av norske myndigheters budskap til tyrkerne. På dette grunnlaget er vi bekymret over at norske borgere som på lovlig vis har reist inn i Tyrkia, blir forhindret i å bevege seg fritt og blir bortvist fra landet. Slike restriksjoner på bevegelses- og ytringsfriheten er uheldige. Samtidig er tyrkiske myndigheters handle-

måte i denne saken hjemlet i tyrkisk lovgivning. På dette grunnlaget har en fra norsk side ansett det lite hensiktsmessig å gå videre i denne aktuelle saken. Denne holdningen deles av andre berørte europeiske land.

Det rette forum for å ta opp slike spørsmål knyttet til grunnleggende rettigheter som bl.a. organisasjons- og yringsfrihet, er imidlertid den dialogen norske myndigheter har med Tyrkia om menneskerettigheter.

Spørsmål nr. 138.

Innlevert 26. mars 1998 av stortingsrepresentant Signe Øye.

Besvart 3. april 1998 av arbeids- og administrasjonsminister Eldbjørg Løwer.

Spørsmål:

«Vil Statsråden klargjøre om konsekvensene av arbeidsmarkedsetatens manglende ansvarsvilje og ny praksis overfor arbeidssøkende som trenger oppfølging og kvalifisering for å kunne komme ut i arbeidslivet, er i tråd med det Stortinget vedtok i forbindelse med Velferdsmeldingen.»

Begrunnelse:

Undertegnede stilte for en tid tilbake et spørsmål i spørretimen om Statsråden ville sørge for at de 35 Halden-ungdommene som hadde startet et kvalifiseringsløp for å komme i arbeid eller skole skulle få fullføre sine arbeidsmarkedstiltak. Slik jeg oppfattet svaret fra Statsråden ble det gitt en garanti for at ingen av disse ungdommene skulle miste det tilbudet de hadde en avtale om fram til sommeren.

Nå viser det seg likevel at mange av disse ungdommene er tilbake på passiv sosialhjelp på grunn av at Arbeidskontoret ikke er villige til å fortsette samarbeidet mellom A-etaten og kommunen.

Jeg finner det svært uheldig at de ungdommene det gjelder på denne måten får en helt annen avslutning på sitt kvalifiseringsopplegg enn det de hadde trengt for å komme ut i arbeid.

Svar:

Hovedmålsetningen i arbeidsmarkedspolitikken er å legge forholdene til rette for et godt fungerende arbeidsmarked som kan sikre varig høy sysselsetting. I dagens stramme arbeidsmarked er det imidlertid mange registrerte ledige stillinger. For å motvirke flaskehals og lønns- og prisvekst, er det viktig med tilgang på arbeidskraft som kan gå inn i disse stillingene. Mange av de ledige stillingene er også godt egnet for ungdom og ufaglærte. I denne situasjonen er det derfor viktig å unngå at arbeidsledige personer

«låses inne» på tiltak med fare for reduserte muligheter for jobbtilbud. Oppmerksomheten bør i stedet rettes mot aktiv jobbsøking.

I Velferdsmeldingen fokuseres det bl.a. på at høy sysselsetting er nødvendig for å løse de oppgavene samfunnet i framtiden vil stå overfor. Videre heter det bl.a. i meldingen at «...utfordringen på lang sikt er å skape en velkvalifisert og stor arbeidsstyrke og et velfungerende arbeidsmarked som gir lavest mulig arbeidsledighet» (side 14). Regjeringens mål om å bringe ungdom fra en beskyttet tiltakstilværelse over til aktiv jobbsøking eller utdanning er derfor etter mitt syn helt i tråd med tankene i Velferdsmeldingen. Når mange av tiltaksplassene nå trappes ned, er dette ikke grunnet i en ny praksis fra Arbeidsmarkedsetatens side, men snarere en effektiv tilpasning til endrede forhold på arbeidsmarkedet.

Etter det jeg har fått opplyst har samtlige deltakere i det aktuelle prosjektet i Halden, etter at tiltaket ble avsluttet i februar, vært innkalt til arbeidskontoret for å få informasjon om arbeidsmarkedet og utdanningsmuligheter og for å få bistand til å utarbeide individuelle handlingsplaner. Jeg har fått opplyst at 19 personer fortsatt er på tiltak i Halden kommune og mottar sosialhjelpsmidler. Disse personene er registrert på arbeidskontoret og innkalles regelmessig for individuell vurdering av jobbmuligheter eller tiltaksplass. Videre er 16 personer av de i alt 35 personene som deltok på gruppetiltaket i Halden kommune ved utgangen av desember nå ikke lenger registrert som arbeidssøkere. Dette skyldes bl.a. overgang til jobb, utdanning eller manglende fremmøte ved innkalling fra arbeidskontoret.

Når nær halvparten av deltakerne på denne relativt korte tiden ikke lenger er registrert som arbeidssøkere, forsterker dette inntrykket av at formidlingslinjen til arbeidsmarkedsetaten har positiv effekt.

Spørsmål nr. 139.

Innlevert 27. mars 1998 av stortingsrepresentant Karin Andersen.

Besvart 3. april 1998 av arbeids- og administrasjonsminister Eldbjørg Løwer.

Spørsmål:

«I spørretimen 11.02.98 ga statsråden en garanti om samarbeidsprosjektet mellom Halden kommune og arbeidskontoret skulle bestå slik at de 35 ungdommene skulle få fullført sin kvalifisering. Dette har ikke skjedd. 10 til 15 ungdommer er fra 1. april tilbake på passiv sosialhjelp. A-etaten i Halden bidrar ikke med tiltak og hevder dette er i tråd med etatens nasjonale formidlingspolitikk. Hva vil statsråden gjøre for å følge opp sin garanti?»

Begrunnelse:

Jeg viser til Statsrådets svar i spørretimen 11.02.98, spørsmål 20 fra representanten Signe Øye. I statsrådets svar sies det at: «Jeg oppfatter garantien jeg har fått fra fylkesarbeidskontoret om fortsatt samarbeid med kommunen som at de er villige til å oppnå det målet representanten Øye er ute etter». Dette målet var at de 35 ungdommene får fullført sine påbegynte kvalifiseringskurs. Dette dreier seg om ungdom som trenger kvalifisering før de er formidlingsklare. De har påbegynt en utdanning som de nå må bryte av, - ikke for å gå til et arbeid, men for å bli passive sosialklienter.

A-etaten har penger, men prioriterer ikke disse ungdommene. A-etatens policy går ut på å konsentrere seg om formidling. Dette får katastrofale følger for disse og andre ungdommer i samme situasjon. Jeg ber Statsråden klargjøre konsekvensene av en nasjonal formidlingspolitikk som rammer de svakeste på arbeidsmarkedet og hvorfor denne manglende ansvarsvilje i etaten bifalles av Regjeringen.

Svar:

Det gis i brevet det inntrykk at jeg i Stortingets spørretime 11.02.98 i svar på spørsmål fra stortingsrepresentant Signe Øye ga en garanti om at de nevnte 35 ungdommene i Halden skulle få fullføre sine påbegynte kvalifiseringstiltak. En slik garanti ble ikke gitt. Imidlertid sa jeg at det skulle lages individuelle handlingsplaner for hver enkelt, og videre at arbeidsmarkedsetaten skulle fortsette samarbeidet med kommunen.

Til orientering kan jeg opplyse at samtlige deltakere i det aktuelle prosjektet i Halden har, etter at tiltaket ble avsluttet i februar, vært innkalt til arbeidskontoret for å få bistand til å utarbeide individuelle handlingsplaner og for å få informasjon om arbeidsmarkedet og om utdanningsmuligheter.

Hovedmålsetningen i arbeidsmarkedspolitikken er å legge forholdene til rette for et godt fungerende arbeidsmarked som kan sikre varig høy sysselsetting. I dagens stramme arbeidsmarked er det imidlertid mange registrerte ledige stillinger. For å motvirke flaskehalsar og lønns- og prisvekst, er det viktig med tilgang på arbeidskraft som kan gå inn i disse stillingene. Mange av de ledige stillingene er også godt egnet for ungdom og ufaglærte. I denne situasjonen er det derfor viktig å unngå at arbeidsledige personer «låses inne» på tiltak med fare for reduserte muligheter for jobbtilbud. Oppmerksomheten bør i stedet rettes mot aktiv jobbsøking.

Når mange av tiltaksplassene nå trappes ned er derfor dette ikke grunnet i en ny praksis fra Arbeidsmarkedsetatens side, men snarere en effektiv tilpassning til nye betingelser på arbeidsmarkedet. I en situasjon med stor etterspørsel etter arbeidskraft, mener jeg den beste løsningen for de som ikke ønsker å ta utdanning vil være å skaffe seg erfaring ved å gå inn i arbeidslivet. Mulighetene for dette ligger spesielt godt til rette i dagens situasjon.

Etter det jeg har fått opplyst er 19 personer fortsatt på tiltak i Halden kommune og mottar sosialhjelpsmidler. Disse personene er registrert på arbeidskontoret og innkalles regelmessig for individuell vurdering av jobbmuligheter eller tiltaksplass. Videre er 16 personer av de i alt 35 personene som deltok på gruppetiltaket i Halden kommune ved utgangen av desember nå ikke lenger registrert som arbeidssøkere. Dette skyldes bl.a. overgang til jobb, utdanning eller manglende fremmøte ved innkalling fra arbeidskontoret. Når omtrent halvparten av deltakerne på denne relativt korte tiden ikke lenger er registrert som arbeidssøkere, forsterker dette inntrykket av at formidlingslinjen til arbeidsmarkedsetaten har positiv effekt.

Spørsmål nr. 140.

Innlevert 30. mars 1998 av stortingsrepresentant Hallgeir H. Langeland.

Besvart 7. april 1998 av utenriksminister Knut Vollebæk.

Spørsmål:

«25. mars foretok USA den første i en ny serie på fire subkritiske atomvåpenrelaterte prøvesprengninger, som en del av et atomprogram til 60 milliarder dollar over 13 år. Det kan være liten tvil om at disse sprengningene har utvikling av nye atomvåpen som en av flere målsetninger. Hvordan vil utenriksministeren reagere mot USA og vil man ta initiativ til et samarbeid med andre land for å få USA til å slutte med slike prøver?»

Svar:

For Regjeringen er arbeidet for kjernefysisk nedrustning en prioritert målsetning. Man legger stor vekt på at Prøvestansavtalen etterlevs i både ånd og bokstav. Vi vil om kort tid be om Stortingets samtykke til norsk ratifikasjon av avtalen.

Regjeringen er kjent med at USA har planer om å gjennomføre en serie såkalte subkritiske kjernefysiske tester. Testen som ble foretatt 25. mars i år, inngår

i denne. Norge har tidligere gitt uttrykk for uro over disse testene og bedt USA om at de stoppes. Dette vil vi gjenta overfor amerikanske myndigheter.

Fra amerikansk side har det vært gjort klart at landets tilslutning til Prøvestansavtalen er betinget av muligheten til fortsatt å kunne gjennomføre subkritiske tester. Videre fremholdes det at formålet med disse testene ikke er å utvikle nye kjernevåpen. Testene vil ikke innebære kjernefysiske eksplosjoner og er dermed formelt sett ikke i strid med Prøvestansavtalens bestemmelse.

Regjeringen er like fullt bekymret over at slike tester finner sted fra kjernevåpenmaktens side. Vårt syn er at subkritiske tester med kjernevåpen er et uheldig signal i en tid hvor fremgang for rustningskontroll og nedrustning i økende grad blir vektlagt. Testene er utvilsomt ikke i samsvar med Prøvestansavtalens ånd. Det er videre en fare for at slike tester kan minske presset for snarlig ratifikasjon og økt oppslutning om Prøvestansavtalen, noe som selvsagt ville være meget uheldig.

Spørsmål nr. 141.

Innlevert 31. mars 1998 av stortingsrepresentant Ivar Kristiansen.

Besvart 15. april 1998 av landbruksminister Kåre Gjønnes.

Spørsmål:

«Blomstermugling ser ut til å være et tiltakende problem. Ifølge omtaler i media foregår det i tillegg betydelig grad juks med klassifisering av importblomster.

Hvilke tiltak vil statsråden foreta seg for å stoppe ulovlig import av blomster? Likeledes viser jeg til påstanden om at store mengder av MUL-roser som importeres til Norge ikke har sitt opphav fra Afrika, men fra Europa. Hva gjør departementet for å kontrollere opprinnelsesland, og ser statsråden behov for å gjennomføre tiltak?»

Svar:

Norge reviderte i 1995 det såkalte GSP-systemet. I det reviderte systemet kan alle landbruksvarer, med unntak av korn, mel og fôrvarer importeres tollfritt fra de minst utviklede land – MUL-land. Også overfor øvrige utviklingsland er det nulltoll eller redusert toll for de aller fleste landbruksvarer. Som følge av

omleggingen har en registrert en økt import av visse varer fra MUL-land. Blant annet gjelder dette roser. I 1996 var det en import på 19,5 millioner roser, mens importen i 1997 var på 30 millioner roser. Godt over halvparten kom fra MUL-land. Den samlede omsetning av roser i Norge var i 1997 på vel 65 millioner roser. MUL-rosene har altså oppnådd en betydelig markedsandel.

Ved innføringen av den nye ordningen var det usikkerhet om hvilke effekter den ville gi med hensyn til importmengder m.v. Regjeringen ble derfor bedt om løpende å følge med i utviklingen. Dette følger jeg naturligvis opp, og de ansvarlige myndigheter har løpende kontakt om ulike sider av GSP-systemet. Jeg er i den forbindelse også opptatt av å sikre at importen virkelig har sin opprinnelse i MUL-land. Det var et klart mål med den nye ordningen at en i særlig grad skulle ivareta hensynet til de fattigste landene. Dersom roser med opprinnelse i Europa blir importert til Norge som MUL-roser vil dette i første om-

gang være uheldig for MUL-landene, men det vil også over tid sette hele troverdigheten til GSP-systemet i fare.

Det er Finansdepartementet som har ansvaret for kontroll av importen, og det løpende ansvaret for denne kontrollen er delegert til Toll- og Avgiftsdirektoratet. Det er en av deres hovedoppgaver å kontrollere innførselen av varer til landet med henblikk på at det i enkelte tilfelle gis korrekte opplysninger vedrørende blant annet varetype, opprinnelse og verdi. Landbruksdepartementet og Statens Kornforretning har imidlertid en løpende dialog med relevante myndigheter også om de aspektene representanten Ivar Kristiansen tar opp i sitt brev. Landbruksdepartementet har forelagt for Finansdepartementet de påstandene som framkommer i spørsmålet. Finansdepartementet opplyser at tollvesenet er kjent med at det foreligger indikasjoner på at enkelte importører av blomster bryter gjeldende regelverk ved å klassifisere varer under tariffposisjoner med liten eller ingen toll. Toll- og avgiftsdirektoratet har på denne bakgrunn utsendt et særlig rundskriv til tolldistriktsjefene der det bes om en skjerpet kontroll av blomsterimporten til landet. Denne kontrollen vil kunne få virkning både på fremtidige og allerede foretatte innførsler, gjennom særskilte masker i tollvesenets elektroniske tollekspedisjonssystem (TVINN), etterfølgende bokettersyn og lignende. Tollvesenet vil ved slike kontroller også kunne nyttiggjøre seg ekspertise

fra andre instanser, som for eksempel Statens planteinspeksjon, dersom det er behov for slik assistanse.

For så vidt gjelder spørsmålet om påståtte uregelmessigheter knyttet til import av roser fra MUL-landene under den norske GSP-ordningen, opplyser Finansdepartementet at tollvesenet også er oppmerksom på denne problemstillingen. Det kan synes som om eventuelle uregelmessigheter oppstår ved omlasting av varene på kontinentet. Der pekes på at tollvesenet i slike saker i stor grad må søke kontrollbistand fra utenlandske tollmyndigheter. Det er imidlertid allerede iverksatt tiltak for å få tilbake melding fra tollmyndighetene i de land der slik omlasting foregår. Finansdepartementet opplyser at etaten har gode erfaringer med denne typen internasjonalt kontrollarbeid.

Det er en klar målsetning å sikre at det ikke skjer uregelmessigheter i forbindelse med fortollingen av varer ved at import følges av uriktige opprinnelses-sertifikater eller ved at det skjer andre former for svindel. Spesielt gjelder dette i forhold til å sikre at GSP-importen virkelig kommer fra GSP-land. Landbruksdepartementet vil også framover ha en dialog med Finansdepartementet om disse spørsmålene, og om resultatet av de kontroller og kontakter det nå er tatt initiativ til. Landbruksdepartementet vil også bidra til at landbruksfaglig ekspertise kan trekkes inn i dette arbeidet i den grad det er nødvendig.

Spørsmål nr. 142.

Innlevert 31. mars 1998 av stortingsrepresentant Oddbjørg Ausdal Starrfelt.

Besvart 6. april 1998 av kulturminister Anne Enger Lahnstein.

Spørsmål:

«Er det vanleg å be kulturinstitusjonar skaffa anna finansiering enn kommune, fylke og eigen institusjon som i dette tilfelle. I tilfelle ja, kva kriterier vert lagt til grunn for slike krav/ynskje om finansiering, og kan eit krav frå kulturdepartementet om å nytta Statsbygg som byggherre føra til utsetjing, eller, i verste fall, avslag på ei utbetring det tidlegare er gitt lovnad om?»

Begrunnelse:

Underteikna syner til spørjetimen 25. mars då representanten Jan Johnsen hadde eit spørsmål om ei heilt naudsynt utbetring av Rogaland Teater. Eg er glad for den forståinga kulturministaren hadde for stoda, og for at ho vil vitja Rogaland Teater. Eg har forståing for at ministaren ikkje kunne svara konkret på spørsmål som har med budsjettet for 1999 å gjera.

Det står etter mi vurdering likevel att sentrale spørsmål i denne saka.

1 - Kulturdepartementet har gitt teateret pålegg om å nytta Statsbygg som byggherre i ut- og ombygginga. Statsbygg har etter ei vurdering av saka kome til at ut- og ombygginga må gjerast annleis og meir omfattande og at tidlegare godkjend finansieringsplan difor ikkje held. Ut frå denne planen vart det i St.prp. nr. 1 for 1998 gjort framlegg om å løyva kr. 15.000.000 til utbygging og ombygging av teateret. Denne planen hadde ei rame på kr. 26.428.000 med fylgjande fordeling:

Stat	kr. 15.000.000
Stavanger kommune	kr. 4.285.000
Rogaland fylkesk.	kr. 2.143.000
Rogaland Teater	kr. 5.000.000

Statsbygg sin plan har ei kostnadsramme på 44 mill. kr.

2 - I oktober 1997 ba Kulturdepartementet teateret å vurdere andre finansieringsformer. Teateret vurderte dette som umogleg, og kulturdepartementet ba teateret vurdere stegvis utbygging. Dette fann teateret ikkje å kunna tilrå, m.a. på grunn av at dette vil gjera prosjektet dyrare.

Svar:

Den budsjettmessige situasjonen er slik at det ikkje har vore mogleg å setje av nok midlar på kap. 320 post 73 Nasjonale kulturbygg til å dekkje etter-spurnaden. For å kunne støtte så mange prosjekt som mogleg, vil det derfor ofte vere behov for å bearbeide/reducere prosjekt i forhold til opphavlege planar for å kunne halde ramma.

Avhengig av korleis finansieringssituasjonen er og kor grundig ein har vurdert alternativ finansiering under førebuinga av saka, vil det kunne vere aktuelt å be tilskottsmottakar vurdere om det er mogleg å få tilskott til prosjektet frå andre bidragsytarar eller hente meir midlar frå fylkeskommune og ein eller fleire kommunar. I nokre saker har søkjar undersøkt dette før departementet blir kontakta. Det er ikkje faste fordelingsnøklar for investeringstilskott til kulturinstitusjonar.

Departementet tek opp dette spørsmålet i enkelte saker, men utan å leggje bestemte kriterium til grunn for slike oppmodingar/tilrådingar om anna finansiering.

Kulturdepartementet nyttar gjerne Statsbyggs faglege kompetanse og erfaring, og ber Statsbygg påta seg byggherreansvaret i mange av byggjesakene

som får midlar over kap. 320.73 Nasjonale kulturbygg.

Avhengig av kor grundige førebuingar som søkjer har gjort før Statsbygg blir trekt inn i prosessen, vil Statsbyggs arbeid med saka kunne vere omfattande. Statsbyggs prosjekteringsarbeid vil vere naudsynt for at prosjektet skal kunne gjennomførast på tilfredsstillande måte, sjølv om tilskottsmottakar vil kunne oppfatte det som ei forsinking i høve til framdrifta han ønskjer.

Dersom det berre blir gjeve løyving til programmering av prosjektet (dvs. utarbeiding av grunnlagsmateriale som romprogram, premisser for tekniske løysingar o.a.), kan ein tenkje seg at programmeringsarbeida (som også i de fleste saker vil bli utførte av Statsbygg) viser at prosjektet ikkje kan eller bør finansierast over Kulturdepartementets budsjett. I slike tilfelle vil departementet kunne avslå ein seinare søknad om byggjetilskott. Sjølv om departementet har løyvt pengar til programmering, vil ikkje søkjar ha krav på byggjeløyving seinare.

Dersom Stortinget har gjeve byggjeløyving, vil Statsbygg (eller annan byggherreansvarleg) måtte gjennomføre programmerings- og prosjekteringsarbeida og den øvrige byggjeprosessen i tråd med oppdraget frå departementet. Eit omfattande og godt utført programmeringsarbeid kan resultere i ein reduksjon av ambisjonsnivå og føre til endringar i prosjektet. Dersom Statsbyggs utgreiingar viser at prosjektet ikkje kan realiserast som føresett, sjølv etter grundig bearbeiding og vurdering av alternative måter å gjennomføre prosjektet på, vil departementet måtte presentere saka for Stortinget på nytt.

Spørsmål nr. 143.

Innlevert 3. april 1998 av stortingsrepresentant Liv Marit Moland.

Besvart 16. april 1998 av barne- og familieminister Valgerd Svarstad Haugland.

Spørsmål:

«Det kan synes som om svært mange barnevernsinstitusjoner er plassert i Aust-Agder.

Vil statsråden gjøre noe for å regulere etableringen av slike institusjoner?»

Begrunnelse:

Fylkeslegen i Aust-Agder mener fylket er mettet når det gjelder private barnevernsinstitusjoner. Det finnes 8 slike i dag - med plass til 35 klienter. En ny institusjon med plass til 8 nye er i ferd med å etableres. De fleste ligger i Arendal og Grimstad-området. I tillegg har landsdelen 3 offentlige institusjoner med plass til 15 klienter, og en del private hjem til 6 til 8 klienter.

PP-tjenesten i Aust-Agder gir uttrykk for at skolene har vansker med å ta imot så mange ressurstrengende elever, og gi dem et tilfredstillende undervisningstilbud.

Så vidt jeg vet finnes det i dag ikke lover som regulerer etableringen av private barneverninstitusjoner.

Svar:

Barne- og familiedepartementet har tidligere mottatt signaler både fra Aust-Agder fylkeskommune og Arendal kommune om at fraværet av en formell godkjenningsordning av private barneverninstitusjoner kan ha bidratt til en overetablering/skjevfordeling av slike institusjoner. Bekymringen gjelder institusjoner for atferdsvanskelig ungdom, ikke ordinære barne- og ungdomshjem.

Jeg har forståelse for en slik bekymring. Dersom det bygges flere institusjoner i et fylke enn det er grunnlag for, kan dette tyde på både gal ressursbruk og for lite kommunikasjon og samhandling. Dersom de private institusjonene holder faglige mål på linje med de offentlige, er det imidlertid ikke prinsipielt sett noe negativt å la private hjelpetiltak inngå i fylkenes totale tilbud. Jeg forstår også de som hevder at

det bør være ordninger som godkjenner opprettelsen av slike institusjoner.

Likevel vurderer jeg en formell godkjenningsordning som et lite aktuelt virkemiddel. Dersom f.eks. kommunene selv skulle ha en slik myndighet, er jeg redd det ville bli problematisk å få etablert tiltak for denne vanskelige gruppen overhodet. Når det gjelder regulering av selve etableringen av slike institusjoner, kreves det imidlertid (gjennom plan- og bygningsloven) kommunal godkjenning i tilfeller der det er snakk om bruksendring av en bygning i et område som f.eks. er regulert til boligformål. I dette ligger det allerede en betydelig mulighet til kommunal styring.

Når dette er sagt, er det viktig å understreke at det er fylkeskommunen som har hovedansvaret for å ha tilgjengelig tiltak for barn og unge med alvorlige atferdsproblemer, enten de baserer seg på egne tiltak eller samarbeider med private. Og selv om fylkeskommunene ikke har den direkte kontrollen over private tiltak utenfor fylkeskommunens plan, har de like fullt et ansvar for å vurdere om tiltaket er egnet til formålet, herunder både innholdet og beliggenheten.

Departementet er kjent med at noen fylkeskommuner benytter seg av private tiltak utenfor eget fylke mer enn andre. Hovedtendensen for landet som helhet er likevel at færre barn og unge plasseres utenfor eget fylke, selv om altså enkelte fylkeskommuner kanskje ikke utvikler et tilstrekkelig godt tilbud i egen regi. Denne problemstillingen vil departementet ta opp med de respektive fylkeskommunene. Departementet har også laget en egen «Handlingsplan for barn og unge med alvorlige atferdsproblemer» (igangsatt i 1997). Planens hovedmål er å sikre denne gruppen god hjelp tilpasset den enkeltes behov. For å få dette til, må det fortsatt skje en viss utbygging av tiltak og institusjonsplasser. Det legges også opp til at det i løpet av 1998 etableres fylkeskommunale konsultasjonstjenester for saker med atferdsproblematikk. Konsultasjonstjenestens oppgave skal være å sikre kvaliteten på de hjelpetiltak som tilbys, samt å gi faglig bistand til kommuner og institusjoner.

Spørsmål nr. 144.

Innlevert 6. april 1998 av stortingsrepresentant **Bjørn Hernæs**.

Besvart 20. april 1998 av justisminister **Aud-Inger Aure**.

Spørsmål:

«Hamar Kretsfengsel leier St. Torfinnsbygningen av Hedmark fylkes-kommune. Fylkeskommunen ønsker å selge bygningen og en privat takstmann hevder at den husleien som betales er altfor høy i forhold til markedsverdien. Verdien på bygningen er neppe mer enn 5 - 6 millioner kroner, mens den årlige husleien er kr. 800.000,-. Vedlikeholdet er dårlig og bygningens beskaffenhet hindrer en rasjonell drift og utnyttelse av fengslet. Vil justisministeren rydde opp i denne saken?»

Svar:

St. Torfinn eies av Hamar Fylkeskommune og har vært leid av staten ved Justisdepartementet fra omkring 1990. Bakgrunnen for at bygningen leies, er at man ønsket en midlertidig køavviklingsanstalt. Leieavtalen ble derfor inngått som en kortsiktig avtale som kan sies opp med kort varsel. Leien vil p.g.a. in-

deksregulering være ca 780 000 kr. i 1998. Arealet er på 1813 kvm.

Betingelsene i avtalen vil muligens kunne bedres dersom Justisdepartementet ønsket å inngå en leieavtale av mer langvarig karakter.

Spørsmål om overtakelse vil ikke bli vurdert før Kriminalomsorgsmeldingen legges fram for Stortinget. Meldingen vil bli framlagt i vårsesjonen 1998 og i forbindelse med en drøfting av denne vil det bli en klargjøring av både fengselsvesenets antatte kapasitetsbehov og av hovedtrekkene i en fremtidig anstaltsstruktur.

Justisdepartementet vil avvente beslutninger om å endre dagens anstaltsstruktur til meldingen er drøftet i Stortinget jfr bl.a Innst. S.nr. 277 (1995-96) i merknadene til forslaget om etablering av nytt fengsel i Østfold fylke.

Departementet vil naturligvis løpende vurdere betingelsene i leieforholdet i forbindelse med den årlige fornyelsen av avtalen.

Spørsmål nr. 145.

Innlevert 6. april 1998 av stortingsrepresentant **Kristin Halvorsen**.

Besvart 16. april 1998 av kommunal- og regionalminister **Ragnhild Queseth Haarstad**.

Spørsmål:

«Er det i lov om forsøk i offentlig forvaltning eller i annet lovverk hjemmel for å gjennomføre et forsøk i utvalgte kommuner og/eller fylkeskommuner med stemmerett for 16- og 17-åringer ved valget i 1999?»

Svar:

Jeg forstår spørsmålet i brevet slik at det kun dreier seg om forsøk med lavere stemmerettsalder ved kommunestyrevalg og eventuelt fylkestingsvalg. Jeg vil allikevel nevne at det ikke i noe tilfelle vil være adgang til å gjennomføre forsøk med lavere stemmerettsalder ved stortingsvalg. Grunnen er at stemmerettsalderen ved stortingsvalg er fastsatt i Grunnloven § 50. Lov om forsøk i offentlig forvaltning av 26 juni 1992 nr 87 gir ikke hjemmel til å godkjenne forsøk som omfatter avvik fra bestemmelser fastsatt i Grunnloven.

Valgloven § 3 fastsetter hvem som er stemmebe-

rettiget ved kommunestyre- og fylkestingsvalg og at stemmerettsalderen er 18 år. Valgloven inneholder ingen bestemmelse som gir adgang til å gi generell dispensasjon fra bestemmelsen om stemmerettsalder eller godkjenne forsøk med lavere stemmerettsalder.

Lov om forsøk i offentlig forvaltning, som du viser til i brevet av 6 april, gir på visse vilkår hjemmel til å godkjenne forsøk med avvik fra det alminnelige lovverket. Forsøksloven gir imidlertid ikke adgang til å gjennomføre forsøk med avvik fra alle typer lovbestemmelser. I § 3 i forsøksloven er det fastsatt hvilke typer bestemmelser det er adgang til å avvike (dispensere) fra. Det er bestemmelser:

- som regulerer hvordan offentlige organer skal organiseres,
- som regulerer på hvilken måte offentlige organer skal løse oppgavene sine,
- som regulerer hvilke offentlige organer som skal løse hvilke oppgaver,
- som regulerer statens kontroll med kommuner og fylkeskommuner.

Det kan ikke gjennomføres forsøk med avvik fra andre typer bestemmelser enn de som uttrykkelig er nevnt i § 3. Bestemmelsen om stemmerettsalder regulerer innbyggernes rettigheter ved valg. Denne bestemmelsen er av en helt annen karakter enn de bestemmelsene som er oppregnet i § 3.

For øvrig begrenser forsøksloven i § 1 dispensasjonsadgangen til forsøk som tar sikte på å oppfylle følgende formål:

- å utvikle funksjonelle og effektive organisasjonsformer i den offentlige forvaltning,
- å utvikle funksjonelle og effektive driftsformer i den offentlige forvaltning,
- å utvikle en hensiktsmessig oppgavefordeling mellom forvaltningsorganer og -nivåer.

Formålet med dispensasjon fra gjeldende lovverk skal være å prøve ut i praksis virkningen av å oppheve eller endre bestemmelser som antas å være til hinder for mer hensiktsmessige måter å løse offentlige oppgaver på. Så lenge forsøket varer, kan det gis dispensasjon fra denne typen uhensiktsmessige bestem-

melser. Forsøksloven gir imidlertid ikke adgang til å prøve ut virkningen av å gi enkelte innbyggere utvidete rettigheter eller plikter på områder der gjeldende bestemmelser oppleves som uhensiktsmessige begrensninger for disse innbyggernes utfoldelse.

Forsøk med avvik fra bestemmelsen om stemmerettsalder kan ta sikte på å utvikle de unge til mer aktive samfunnsborgere og dessuten vise dem mer tillit. Men jeg kan ikke se at forsøk med avvik fra bestemmelsen om stemmerettsalder kan ta sikte på å oppfylle de formålene som er nevnt i kulepunktene over.

Min konklusjon er derfor at det ikke er hjemmel i forsøkslovgivningen til å gjennomføre forsøk med stemmerett for 16- og 17-åringer ved noen av valgene.

For øvrig vil jeg gjerne gjøre oppmerksom på at Kongen i statsråd den 3 oktober 1997 oppnevnte et utvalg som har som oppgave å vurdere valgloven og valgordningen. Etter mandatet vil utvalget også vurdere valglovens bestemmelser om stemmerettsalder. Mandatet følger vedlagt.

Spørsmål nr. 146.

Innlevert 6. april 1998 av stortingsrepresentant Hallgeir H. Langeland.

Besvart 14. april 1998 av utviklings- og menneskerettighetsminister Hilde Frafjord Johnson.

Spørsmål:

«Norge har spilt en sentral rolle i fredsprosessen i Guatemala. Nå som de direkte voldshandlinger mellom partene er over, er det viktig at landet ikke blir glemte og at støtten til demokratibyggingen og sosial utvikling fortsetter. Hvordan vil Norge følge opp og bidra til at fredsprosessen i Guatemala går videre, spesielt med hensyn til menneskerettighetssituasjonen og de sosiale forhold i landet?»

Svar:

Etter inngåelsen av fredsavtalen i desember 1996, har Norge bidratt til implementering av fredsavtaleverket gjennom utvidet bistand til Guatemala. I St.prp. nr. 1 1996/97 ble det slått fast at en endelig fredsavtale ville føre til en forsterket norsk innsats i landet, og Norge stilte gjennom UNDP umiddelbart etter undertegning av fredsavtalen NOK 23 mill til disposisjon for demobiliserings-, rehabiliterings- og reintegrerings-tiltak. I forlengelse av inngåelse av fredsavtalen, ble det utarbeidet retningslinjer for et utvidet norsk bistandsengasjement i landet.

De reviderte retningslinjene for bistand til Guatemala gjelder for perioden 1997-2000, som er den

tidsplan Guatemala selv har for gjennomføring av fredsplanen. Norge vil støtte fredsprosessen og gjennomføring av fredsavtalen gjennom å bidra til sosial og økonomisk utvikling; fred, demokrati og menneskerettigheter og støtte til kvinner og likestilling. Dette er de viktigste målområdene for norsk bistand til Guatemala. Hovedkanalene vil fortsatt være internasjonale organisasjoner, samt norske og lokale frivillige organisasjoner.

Nivået på bistanden til Guatemala for perioden 1997-1999 er på rundt NOK 100 mill pr år.

Fred, menneskerettigheter, demokrati og godt styresett

Støtte til tiltak for å fremme fred, respekt for menneskerettighetene, demokrati og godt styresett er den største posten på bistandsbudsjettet til Guatemala. I 1997 utgjorde støtte til tiltak for å fremme fred, respekt for menneskerettighetene, demokrati og godt styresett i overkant av 80 % av bevilgningen til Guatemala.

Norge har vært en av MINUGUAs (FN's verifikasjonsteam for Guatemala) fremste støttespillere, og norske midler er blitt brukt til å bygge opp MINUGUAs grunnstruktur. Videre er norske midler blitt brukt til å styrke påtalemyndigheten (Ministerio Pu-

blico) kompetanse, etterforskningsevne og organisasjon, samt til å bistå Guatemala's myndigheter med å definere rollen til landets nye politivesen.

Norge har gjennom MINUGUA og flere andre samarbeidspartnere, bl.a. MR-ombudet, Erkebiskopens MR-kontor og norske frivillige organisasjoner, bidratt til prosjekter for å gjøre fredsavtaleverket og menneskerettigheter kjent blant Guatemalas befolkning.

Organisasjonen for familier til forsvunne, FAM-DEGUA mottar støtte til gravåpnings- og dokumenteringsarbeid. Dette er tiltak nært knyttet til Sannhetskommisjonens arbeid. Norge støttet Sannhetskommisjonens arbeid med i overkant av NOK 9 mill i 1997, og var i 1997 største enkeltbidragsyter til kommisjonen.

Norge støtter myndighetene i Guatemala via UNDP i deres bestrebelsler på å gjennomføre reformer i statsforvaltningen. Norge vil gjennom UNDP også gi en støtte på NOK 6,6 mill til befolkningsgrupper som er særlig berørt av volden. Gjennom OAS bidrar Norge til et pilotprosjekt som har som

mål å erstatte voldskultur med fredelig konfliktløsning. Støtte til repatriering og reintegrering av flyktninger videreføres gjennom støtte til UNHCR og norske frivillige organisasjoner.

Sosial utvikling

Det samarbeides med en rekke Mayainstitusjoner i deres arbeid med tospråklige utviklingsprogram. Norge gir også støtte til UNICEF på dette området. Videre gis det støtte til et husbyggingsprogram for tilbakevendte flyktninger.

Økonomisk utvikling

Norges engasjement i denne sektoren er begrenset til tiltak knyttet til småkreditter.

Kvinner og likestilling

Det gis støtte til et prosjekt for å fremme kvinners rettslige stilling i samfunnet. Det vurderes støtte til et statlig initiert kvinneforum i forlengelse av fredsavtalen.

Spørsmål nr. 147.

Innlevert 6. april 1998 av stortingsrepresentant Steinar Bastesen.

Besvart 21. april 1998 av utenriksminister Knut Vollebæk.

Spørsmål:

«Hvilke avtaler er det Utenriksministeren henviser til? Foreligger det hemmelige avtaler som Stortinget ikke vet om?»

Begrunnelse:

For omtrent seks måneder siden ble det sendt en søknad til Fiskeridepartementet om eksportlisens av inntil 100 tonn vågehvalspekk.

Når det gjelder internasjonal handel av vågehvalprodukter er det to relevante internasjonale avtaler som Norge må forholde seg til. Den ene avtalen er den Internasjonale Konvensjonen for Truede Dyr- og Plantearter (CITES). I henhold til denne avtalen er internasjonal handel med vågehvalprodukter forbudt mellom land som ikke har reservert seg til dette handelsforbudet og land som ikke er medlemmer av CITES.

Norge har reservert seg til vedtaket, og Island er ennå ikke blitt medlem av CITES. Derfor vil en handel med vågehvalspekk mellom disse to landene være fullt lovlig i forhold til begge lands forpliktelser.

Det må også gjøres oppmerksom på at Norge har reservert seg til det generelle fangstforbudet i den In-

ternasjonale Hvalfangstkommisjonen (IWC), og på den bakgrunn er dagens vågehvalfangst lovlig i henhold til internasjonal rett. Spørsmålet om eksport er lovlig er altså helt parallelt med spørsmålet om hvalfangst er lovlig, og svaret er selvfølgelig ja.

Den andre relevante internasjonale handelsavtalen er GATT/WTO. Under denne avtalen finnes det ikke noen som helst begrensninger på internasjonal handel med vågehvalprodukter.

Under sitt besøk på Island fikk statsråd Vollebæk spørsmål fra pressen om når ovenfornevnte søknad ville bli behandlet. Til den islandske fjernsynskanalen «Sjonvarpid» sa statsråden den 1. april at dette er «et vanskelig spørsmål i lys av de avtalene» vi har når det gjelder hvalfangsten, og han spesifiserte at «det gjelder iallfall eksport» av vågehvalprodukter.

Svar:

De internasjonale avtaler som Norge er tilsluttet og som er relevante når det gjelder handel med hvalprodukter er Den internasjonale konvensjonen for handel med truede dyr- og plantearter (CITES), WTO/GATT-avtalen, EFTA-avtalen og EØS-avtalen. Det er riktig at Norge har reservert seg til listin-

gen av vågehval i CITES, og vi er således ikke bundet av denne listingen.

Norge har vært gjennom en vanskelig periode når det gjelder hvalfangsten. Strategien har hele tiden vært å gå skrittvis frem for å unngå tilbakeslag.

Handel med hvalprodukter er kontroversielt internasjonalt. Norge arbeider aktivt for å skape et politisk grunnlag som vil gjøre det enklere å åpne for

eksport av hvalprodukter. Selv om Norge ikke er bundet av listingen av vågehval i CITES, vil en nedlisting under denne Konvensjonen gjøre det mindre kontroversielt å åpne for eksport.

Det var denne politiske dimensjonen jeg hadde i tankene i min uttalelse til islandsk fjernsyn. Det foreligger selvsagt ingen hemmelige avtaler på dette området som Stortinget ikke er kjent med."

Spørsmål nr. 148.

Innlevert 6. april 1998 av stortingsrepresentant Hallgeir H. Langeland.

Besvart 21. april 1998 av utenriksminister Knut Vollebæk.

Spørsmål:

«I følge nordkoreanske myndigheter er det bare snakk om uker før det er slutt på årets avlinger med ris og korn i landet. Det er tre måneder til neste avling. Hvis det internasjonale samfunnet ikke sender inn mer mat, vil etter all sannsynlighet den allerede eksisterende sultkatastrofen i Nord-Korea bli enda verre.

Hvordan vurderer Utenriksministeren den humanitære situasjonen i Nord-Korea og hvilke initiativ vil Norge ta for å forhindre at situasjonen blir ytterligere forverret?»

Svar:

Fra norsk side har man fulgt situasjonen i Nord-Korea nøye siden de første rapportene om omfattende matvaremangel forelå i 1996. De første rapportene ga inntrykk av at den prekære matvareangelen skyldtes naturkatastrofer. Det ble imidlertid klart at årsakene til problemene i stor grad er forårsaket av strukturelle forhold som vil kreve omfattende økonomiske reformer for å kunne sikre landets matforsyninger på sikt. Den konsoliderte FN-appellen for Nord-Korea for 1998 viser at landet har behov for omfattende bistand også i år.

Høsten 1997 besøkte en representant fra Utenriksdepartementet landet for å få et nærmere inntrykk av bistandsbehovet. I mars d. å. hadde to nordkoreanske embetsmenn og UNDPs representant i Pyongyang samtaler i Utenriksdepartementet for å redegjøre for kort- og langsiktige bistandsbehov.

Norge har gitt støtte til humanitære prosjekter i Nord-Korea på totalt NOK 64 mill. i 1997. Hittil i år har vi bidratt med NOK 23 mill. Vi regner med at vi utover året vil gi betydelig mer i humanitær bistand til landet, og at vi også i år vil nå opp i et totalbeløp på ca. NOK 60 mill.

Den norske nødhjelpsinnsetningen er kanalisert til Verdens matvareprogram (WFP), FNs barnefond

(UNICEF), FNs utviklingsfond (UNDP), Verdens helseorganisasjon (WHO) og FNs organisasjon for ernæring og landbruk (FAO). Gjennom frivillige organisasjoner er det også kanalisert betydelige midler, bl.a. via Norges Røde Kors til Det internasjonale Røde Kors-systemet, Kirkens Nødhjelp og Leger Uten Grenser.

Prioriterte områder for bistanden er tiltak innen matvarehjelp og matvaresikkerhet, helse, og vann- og sanitærsektoren.

Nordkoreanske myndigheter har uttrykt ønske om støtte til mer langsiktige bistandstiltak. Norske frivillige organisasjoner har uttalt seg i samme retning. Regjeringen er klar over at bistand i form av ren nødhjelp i stor skala over lang tid kan bidra til fortsatt avhengighet av slik hjelp uten at de strukturelle problemer i Nord-Korea løses. Fra norsk side vil vi derfor vurdere andre muligheter enn rene nødhjelpsleveranser, uten derved å engasjere oss i et langsiktig bistandsengasjement i Nord-Korea. Det vil bli vurdert å dreie nødhjelpen noe så den bidrar til mer selvforsyning og hjelp til selvhjelp. Den videre støtten vil fortsatt kanaliseres gjennom FN-organisasjonene eller frivillige organisasjoner som allerede er etablert i området, eller har spesielle komparative fordeler.

Vi planlegger et besøk av en norsk embetsdelegasjon til Nord-Korea i mai d.å. for å få mer førstehåndskunnskap og innsikt i situasjonen. Besøket vil inngå i forberedelsene til vår deltakelse i den planlagte rundebordskonferansen om jordbruksrehabilitering i Geneve 28. - 29. mai 1998. Rundebordskonferansen arrangeres av nordkoreanske myndigheter i samarbeid med UNDP, og det er ventet at den nordkoreanske delegasjonen til konferansen vil presentere myndighetenes prioriteringer, samt omfang og type bistandsbehov. Spørsmålet om overgang til mer langsiktig internasjonal bistand ventes å bli et sentralt tema på konferansen.

